

bestemt derimod. Jeg kan nemlig ikke see, at vi trænge mere til moralske Prædikanter paa Landet, end man gjør i Byerne. Man kan vistnok have dem nødig paa begge Steder, men at sætte Byerne over Landet i saa Henseende, tror jeg ingenlunde er berettiget. Jeg kan heller ikke rigtigt forstaae, hvorfor man har gjort sig særlig Umage for at indføre denne Bestemmelse om den halve Pot. Naar det hedder længere hen i § 1, at der ikke maa fortæres Noget deraf paa Stedet, saa synes jeg, at det er ligegyldigt, om man sætter en heel eller en halv Pægel eller en halv Pot som Minimum, og Bestemmelsen om den halve Pot er derfor kun en yderligere Forudlempelse for dem, der skulle forhandle denne Gjenstand. Tilsvarende finder jeg, at 150 Rd., som Betaling for Næringsbevist er en overordentlig høi Afgift. I saa Henseende havde Udvalget i det andet Thing foreslaaet 100 Rd., men ikke engang dette har det høie Landsthing kunnet gaae ind paa. Jeg for mit Vedkommende synes, at 50 Rd. kunde have været en ret klækkelig Afgift; men nu da det andet Thing har vedtaget 150 Rd., er der en saa stor Kluft imellem disse to Sætser, at jeg vel ikke vil kunne opnaae Majoritet for 50 Rd., men ialfald haaber jeg dog, at jeg og det ærede Medlem, som sidst talte, og som tidligere har været Forslagsstiller af et lignende Forslag, ville kunne enes om at foreslaae Beløbet sat ned til 100 Rd., ligesom jeg ogsaa haaber, at dette Forslag da vil vinde Majoritet her i Thinget. Jeg vil endog forsøge paa, om det ikke skulde kunne lykkes at faae Kjendelsen sat ned til 50 Rd. — Der er imidlertid en Bestemmelse, som er endnu mere forunderlig. Det hedder nemlig i § 3 under Lit. a., at den i Næringslovens § 72 ommeldte Afgift ansættes for Gæstgiveri og Krohold til fra 10 til 50 Rd., og under Lit. b. siges det, at for anden Beværtningsnærings og Brændeviinshandel sættes Afgiften fra 20 til 100 Rd. aarlig. Dette er dog at stille Sagen paa Hovedet; thi ifølge denne Bestemmelse skal altsaa den større Næringsdrift betale den mindre Afgift og den mindre Næringsdrift den større Afgift. Hvorledes man egentlig er kommen hertil, for-

Kjær: Jeg hører ogsaa til dem, som ikke have modtaget dette Lovforslag med overordentlig Velvillie. Man har et Ordsprog, som siger, at Noget er bedre end Ingenting, men jeg tilstaaer, at jeg hellere saa Ingenting end det her Foreliggende, thi det forekommer mig, om jeg saa maa sige, at det er en Steen i Ansigtet. Denne Ansigtelse kommer jeg til, naar jeg sammenligner det Forslag, som her foreligger, med det Forslag, der oprindeligt blev indbragt her, og med de Dnsker, som paa forffjellig Maade ere komne til Ministerens Kundskab. Hvad der undrer mig endnu mere, er, at de Forslag, som fremkom fra det i det andet Thing nedsatte Udvalg ere blevne saa lidet paaagtede, at, saa at sige, intet af Udvalgets Forslag, og navnlig ikke dets Hovedforslag er blevet vedtaget, ikke at tale om, at under Forhandlingerne i det andet Thing angaaende denne Sag have Manged taget sig særligt af Landets moralske Tilstand ligeoverfor Spørgsmaalet om Brændeviinshandel paa Landet. Dette kan jo nu forsaavidt være meget smukt, og jeg kan ikke have Noget derimod, naar der blot ikke derved skal betegnes, at der er en mindre god moralsk Tilstand paa Landet end i Byerne. Hvis dette er Meningen, saa protesterer jeg meget

bestemt derimod. Jeg kan nemlig ikke see, at vi trænge mere til moralske Prædikanter paa Landet, end man gjør i Byerne. Man kan vistnok have dem nødig paa begge Steder, men at sætte Byerne over Landet i saa Henseende, tror jeg ingenlunde er berettiget. Jeg kan heller ikke rigtigt forstaae, hvorfor man har gjort sig særlig Umage for at indføre denne Bestemmelse om den halve Pot. Naar det hedder længere hen i § 1, at der ikke maa fortæres Noget deraf paa Stedet, saa synes jeg, at det er ligegyldigt, om man sætter en heel eller en halv Pægel eller en halv Pot som Minimum, og Bestemmelsen om den halve Pot er derfor kun en yderligere Forudlempelse for dem, der skulle forhandle denne Gjenstand. Tilsvarende finder jeg, at 150 Rd., som Betaling for Næringsbevist er en overordentlig høi Afgift. I saa Henseende havde Udvalget i det andet Thing foreslaaet 100 Rd., men ikke engang dette har det høie Landsthing kunnet gaae ind paa. Jeg for mit Vedkommende synes, at 50 Rd. kunde have været en ret klækkelig Afgift; men nu da det andet Thing har vedtaget 150 Rd., er der en saa stor Kluft imellem disse to Sætser, at jeg vel ikke vil kunne opnaae Majoritet for 50 Rd., men ialfald haaber jeg dog, at jeg og det ærede Medlem, som sidst talte, og som tidligere har været Forslagsstiller af et lignende Forslag, ville kunne enes om at foreslaae Beløbet sat ned til 100 Rd., ligesom jeg ogsaa haaber, at dette Forslag da vil vinde Majoritet her i Thinget. Jeg vil endog forsøge paa, om det ikke skulde kunne lykkes at faae Kjendelsen sat ned til 50 Rd. — Der er imidlertid en Bestemmelse, som er endnu mere forunderlig. Det hedder nemlig i § 3 under Lit. a., at den i Næringslovens § 72 ommeldte Afgift ansættes for Gæstgiveri og Krohold til fra 10 til 50 Rd., og under Lit. b. siges det, at for anden Beværtningsnærings og Brændeviinshandel sættes Afgiften fra 20 til 100 Rd. aarlig. Dette er dog at stille Sagen paa Hovedet; thi ifølge denne Bestemmelse skal altsaa den større Næringsdrift betale den mindre Afgift og den mindre Næringsdrift den større Afgift. Hvorledes man egentlig er kommen hertil, for-